

60 - Qurayshs försök att avråda profeten från sin kallelse

Innehåll

- 60 - Qurayshs försök att avråda profeten från sin kallelse
- Utbah ibn Rabi'ah, en av Qurayshs visa män
 - O Qurayshs folk, lyd mig och låt mig bestämma. Lämna den här mannen ifred med vad han gör och håll er borta från honom. Vid Gud, de ord jag hörde från honom kommer att få stora konsekvenser.
 - Om araberna besegrar honom, kommer du att slippa hans skada; men om han segrar över araberna, kommer hans rike att vara ditt rike, hans ära din ära, och du kommer att vara den lyckligaste av människor tack vare honom.

60 - Qurayshs försök att avråda profeten från sin kallelse

I Guds namn, den nådigaste, den barmhärtigaste

Frid och välsignelser vare över vår profet Muhammed och över hans familj och följeslagare.

60 - Qurayshs försök att avråda profeten från sin kallelse

O Allah, lär oss det som gynnar oss, och låt oss dra nytta av det Du har lärt oss, och öka vår kunskap från Din gåva, och gör våra gärningar enbart för Ditt ädla ansikte.

Vi fortsätter att sitta vid Muhammeds bord, frid och välsignelser vare över honom.

Förra gången pratade vi om de två hjältarnas, Omars och Hamzas, omvändelse, och vi sa att deras omvändelse var en seger och en triumf, och molnen började skingras från muslimernas himmel. De falska människorna befann sig i en svår position eftersom muslimerna kände en känsla av styrka, så de förklarade sin islam efter att den hade varit en hemlighet, och de vågade gå in i Kaba och började sitta i cirklar runt huset, gå runt det, be och recitera Koranen, allt detta inför folkets syn och hörande.

Kallelsen till islam började spridas och nådde varje hem, till och med ledarnas. Av rädsla för att saken skulle glida ur deras kontroll sammankallade Meckas invånare ett krismöte med sina ledare och hövdingar. Alla Meckas ledare deltog i detta möte och beslutade att ändra sin inställning till våld och förföljelse av muslimerna och istället välja förhandlingar och kompromisser.

Utbah ibn Rabi'ah, en av Qurayshs visa män

Han sade: "O Qurbish folk, borde jag inte gå till Muhammed och tala med honom och lägga fram frågor för honom som han kanske accepterar, eller åtminstone några av dem, så att vi kan ge honom vad han vill och han lämnar oss ifred?" Dessa människor insåg inte att allt i världen inte är värt en myggvinge jämfört med Gud den Allsmäktiges religion, när den väl når hjärtan och slår rot där. De var inte nöjda med detta tillvägagångssätt eftersom det representerade en farlig eftergift från Meckas ledare, men de var tvungna att göra det.

Ibn Ishaq berättade att Utbah ibn Rabi'ah, som var en ledare, sa en dag medan han var i Quraysh-folkets församling och Guds sändebud, må Gud välsigna honom och ge honom frid, satt i moskén: "O Quraysh-folk, borde jag inte gå till Muhammed och tala med honom och presentera några saker för honom, kanske han accepterar några av dem, och vi ger honom vad han vill och han lämnar oss ifred?"

Det var då Hamza, må Gud vara nöjd med honom, omfamnade islam, och Guds Sändebuds följeslagare, må Gud välsigna honom och ge honom fred,

ökade i antal.

De sade: "Ja, O Abu al-Walid, res dig upp och tala med honom." Så Utbah reste sig upp och satte sig bredvid Guds budbärare, må Gud välsigna honom och ge honom frid.

Han sade: "Åh min brorson, du är en av oss, som du vet från din härstamning och stamstatus. Du har fört fram en allvarlig sak för ditt folk, genom vilken du har splittrat deras samhälle, förringat deras visdom, vanhelgat deras gudar och deras religion och förklarat deras förfäder vara icke-troende. Så lyssna på mig; jag ska lägga fram några saker för er att överväga, kanske ni accepterar några av dem." Guds budbärare, frid och välsignelser vare över honom, sade: "Åh Abu al-Walid, lyssna."

Han sade: "Å min brorson, om det du söker med den här saken du har fört med dig är rikedom, ska vi samla våra rikedomar åt dig tills du är bland de rikaste av oss. Om du söker ära ska vi göra dig till vår ledare så att vi inte ska avgöra någonting utan dig. Om du söker kungadöme ska vi göra dig till vår kung. Och om det som kommer till dig är en syn, det vill säga en demon du ser och inte kan avvisa, ska vi söka medicinsk behandling åt dig och använda vår rikedom för att bota dig från den, för ibland kan en demon övermanna en man tills han är botad," eller något i den stilen. När han hade talat färdigt tillrättavisade han honom.

Och Guds sändebud, må Gud välsigna honom och ge honom frid, lyssnade på honom och sade: "Är du klar, Abu al-Walid?"

Han sa ja

Han sade: "Lyssna."

Han sade: "Det ska jag."

Han sade: "I Guds, den Nådigste, den Barmhärtigstes, namn. (En uppenbarelse från den Nådigste, den Barmhärtigste. En bok vars verser förklaras i detalj – en arabisk Koran för ett folk som vet – som en budbärare av goda nyheter och en varnare. Men de flesta av dem vänder sig bort, så de lyssnar inte. Och de säger: 'Våra hjärtan är dolda för det som du inbjuder oss till.')

Sedan fortsatte profeten, frid och välsignelser över honom, att recitera det för honom. När Utbah hörde det från honom lyssnade han uppmärksam och lade händerna bakom ryggen, lutade sig mot dem för att lyssna på Guds budbärare, frid och välsignelser över honom. Då nådde Guds

budbärare, frid och välsignelser över honom, versen om nedfallande och föll ner. Sedan sade han: "Du har hört, O Abu al-Walid, vad du har hört, så det är upp till dig." Utbah gick sedan till sina följeslagare, och några av dem sade till varandra: "Vi svär vid Gud att Abu al-Walid har kommit tillbaka med ett annat uttryck än när han gick." När han satte sig ner med dem sade de: "Vilka nyheter har ni, O Abu al-Walid?" Han sade: "Jag hörde ett uttalande, och vid Gud, jag har aldrig hört något liknande förut. Vid Gud, det är varken poesi, trolldom eller spådom."

O Qurayshs folk, lyd mig och låt mig bestämma. Lämna den här mannen ifred med vad han gör och håll er borta från honom. Vid Gud, de ord jag hörde från honom kommer att få stora konsekvenser.

Om araberna besegrar honom, kommer du att slippa hans skada; men om han segrar över araberna, kommer hans rike att vara ditt rike, hans ära din ära, och du kommer att vara den lyckligaste av människor tack vare honom.

De sade: "Vid Gud, han har förtrollat dig, Abu al-Walid, med sin tunga."

Det här är min åsikt, så gör som du tycker passar.

I en annan berättelse sägs det att Utbah lyssnade tills Sändebudet, må Gud välsigna honom och ge honom frid, nådde Gud den Allsmäktiges ord: "Men om de vänder sig bort, säg då: 'Jag har varnat er för en åskväder likt 'Ads och Thamuds åskväder.'"

Han sade: "Nog, nog," och lade handen över Guds budbärares mun, frid och välsignelser vare över honom, och vädjade till honom genom släktskapsband att upphöra, av rädsla för att varningen skulle bli sann. Sedan gick han till folket och sade vad han sade. Således ser vi från berättelsen att Guds budbärare, frid och välsignelser vare över honom, tog en avgörande ställning mot falskhet utan tvetydighet, smicker eller vädjanden, eftersom trons fråga är baserad på klarhet, och det kan inte finnas några kompromisser i trosfrågor. Därför sade Guds budbärare, frid och välsignelser vare över honom: "Vid Gud, jag är inte som du säger. Jag kom inte till dig för att söka din rikedom, eller ära bland dig, eller herravälde över dig. Snarare sände Gud mig till dig som ett budbärare och uppenbarade en bok för mig och befallde mig att..."

Jag är en budbärare av goda nyheter och en varnare, och jag har

60 – Qurayshs försök att avråda profeten från sin kallelse

förmedlat min Herres budskap till er och gett er råd. Om ni accepterar det jag har fört med er, kommer det att bli er lycka i denna värld och i livet efter detta. Om ni avvisar det, kommer jag att vara tålmodig för Guds skull tills Gud dömer mellan mig och er.

Förhandlingarna, baserade på lockelser, övertalning, hot och skrämnelser, misslyckades. Polyteisterna bevittnade profetens (frid och välsignelser vare över honom) och hans följeslagares ståndaktighet, och förtvivlan började smyga sig in i deras hjärtan, i tron att muslimerna aldrig skulle avsäga sig sin tro. Därför tog de till ytterligare en fars: att förhandla med profeten (frid och välsignelser vare över honom) angående hans religion och söka en kompromiss. De föreslog att de skulle överge vissa aspekter av sin tro och kräva att profeten (frid och välsignelser vare över honom) skulle överge en del av sin. De skickade en delegation till Guds budbärare (frid och välsignelser vare över honom), en delegation med hög ställning och inflytande, och sade: "O Muhammed, låt oss dyrka det du dyrkar, och du dyrkar det vi dyrkar, så att vi kan dela i saken. Om det du dyrkar är bättre än det vi dyrkar, då har vi tagit vår del av det, och om det vi dyrkar är bättre än det du dyrkar, då har du tagit din del av det."

Då uppenbarades Gud den Allsmäktiges ord: "Säg: 'O ni som inte tror, jag dyrkar inte det ni dyrkar, och ni dyrkar inte det jag dyrkar. Inte heller kommer jag att dyrka det ni har dyrkat, och inte heller kommer ni att dyrka det jag dyrkar.'"

Det berättades att Quraysh sade till Guds sändebud, frid och välsignelser vare över honom: "Ni dyrkar våra gudar i ett år, och vi skall dyrka era gudar i ett år." Så uppenbarade Gud, den Upphöjde: "Befaller ni mig att dyrka någon annan än Gud, ni okunniga?" (Koranen 6:14) Andra verser uppenbarades på liknande sätt, som förklarade förnekanden av otro och dess anhängare: "Säg: 'Jag har förbjudits att dyrka dem ni åkallar vid sidan av Gud. Om jag gjorde det, skulle jag bli vilseledd och jag skulle inte vara bland de rättleda.'" (Koranen 16:14) "Säg: 'Jag är baserad på klara bevis från min Herre, och ni har förnekat det. Jag äger inte det som ni är otåliga för. Beslutet ligger endast hos Gud. Han återger sanningen, och Han är den bästa domaren.'" (Koranen 10:14) Svaret på Qurayshs ledare var avgörande, vilket förtydligas i Surah Al-Kafirun. Sanningens väg är en, utan avvikelser; Det är dyrkan av Gud allena. Sanning och falskhet, ljus och mörker, vägledning och misstro kan inte samexistera. Det finns inget utrymme för kompromisser, undanflykter, tvetydighet eller förhandlingar i trosfrågor. Det finns inga medelvägar eller personliga eftergifter. Okunskap är okunnighet, och islam är islam, i varje tid och rum. Den enda vägen till frälsning är att helt överge okunnigheten och omfamna islam i

60 – Qurayshs försök att avråda profeten från sin kallelse

dyrkan och styrelseskick. Annars är det fullständigt förnekande, total separation och en tydlig och avgörande åtskillnad mellan sanning och falskhet: "För dig din religion, och för mig min religion."

Prisad vare Gud, världarnas Herre

KORANEN & SUNNAH

- [Rasism ur ett islamiskt perspektiv](#)
- [Den raka vägen](#)
- [Ahl al-Sunnahs ståndpunkt gällande den som begår en stor synd](#)
- [Sättet att Be efter den Utsatta Tiden](#)
- [Bestämmelserna om att be en obligatorisk bön före dess bestämda tid](#)
- [Fudayl ibn 'Iyād om ahl al-Sunnah och ahl al-Bid'ah](#)
- [Botemedlet för den Muslimska Ummahn](#)
- [Salafiyah är inte en ny kallelse](#)
- [Den stora massan av muslimer](#)
- [Förklaringen och innebörden av profetens namn](#)